

CAMERA DEPUTAȚILOR

LEGEA

securității naționale a României

Camera Deputaților adoptă prezentul proiect de lege.

CAPITOLUL I

Securitatea națională a României

Art. 1. – (1) Securitatea națională a României este starea națiunii, a colectivității sociale, a cetățenilor și a statului, fundamentată pe prosperitatea economică, legalitate, echilibru și stabilitate socio-politică, exprimată prin ordinea de drept și asigurată prin acțiuni de natură economică, politică, socială, juridică, militară, informațională și diplomatice, în scopul exercitării neîngrădite a drepturilor și libertăților cetățenești și prin manifestarea deplină a libertății de decizie și de acțiune a statului, a atributelor sale fundamentale și a calității de subiect de drept internațional.

(2) Securitatea națională a României cuprinde două dimensiuni:

a) cea internă, care se referă exclusiv la instituțiile implicate, la politicile și programele implementate de acestea în scopul unei administrări eficiente a stării de securitate pe plan intern;

b) cea externă, care integrează securitatea internă a cetățenilor români în contextul internațional.

(3) Securitatea națională a României vizează următoarele elemente:

a) asigurarea respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în conformitate cu constituția, legile statului și tratatele internaționale la care România este parte.

b) utilizarea autorităților informative și de protecție pentru detectarea, stoparea, sau evitarea riscurilor și amenințărilor la adresa securității României și a spionajului cât și pentru protecția informațiilor clasificate;

c) implementarea politicilor de prevenire și contracarare a riscurilor și amenințărilor la adresa siguranței publice și a celor generate de criminalitatea organizată, într-un climat de respectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în conformitate cu constituția, legile statului și tratatele internaționale la care România este parte;

d) pregătirea, instruirea și menținerea efectivelor militare și civile la un nivel operațional corespunzător cu statutul României de membru NATO, precum și în conformitate cu evoluția strategiilor și politicilor privind securitatea și apărarea la nivelul Uniunii Europene;

e) implementarea politicilor de protecție civilă și a măsurilor de pregătire a economiei naționale, teritoriului și populației pentru situații de asediu și urgență, cu implicarea tuturor autorităților responsabile, cu managementul situațiilor de urgență, operatorilor economici și a cetățenilor, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare;

f) protecția infrastructurii critice, ca element al mobilității și circulației în sistemul de securitate a României;

g) asigurarea protecției și îmbunătățirii stării mediului, atenuarea și anihilarea efectelor fenomenelor meteorologice extreme;

h) diplomația, ca instrument al cooperării și al izolării amenințărilor prin eforturi concertate.

i) activitățile economice strategice, menite să consolideze cooperarea transfrontalieră;

(4) Componentele securității naționale a României sunt:

a) apărarea națională;

b) siguranța națională;

c) ordinea publică.

Art. 2. – Securitatea națională a României este realizată, asigurată și coordonată de următoarele autorități publice: Parlamentul României, Președintele României, Guvernul României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării, Comunitatea Națională de Informații precum și serviciile de informații denumite în continuare autorități informative.

CAPITOLUL II

Riscuri și amenințări la adresa securității naționale a României

Art. 3. – Constituie riscuri la adresa securității naționale a României, prin conținutul lor dat de periculozitate, vulnerabilitate și impact, orice acțiune sau situație, care produce sau ar putea genera efecte de natură să afecteze securitatea națională.

Art. 4. – Constituie riscuri la adresa securității naționale a României, aflate în sfera de competență a autorităților informative și de protecție, cu excepția Direcției Generale de Informații și Protecție Internă, următoarele:

(1) Punerea în pericol a securității informaționale a cetățeanului, a societății și a statului român prin:

a) alterarea conținutului real al informațiilor cu scopul vădit de a crea panică ori induce tensiuni ori conflicte sociale;

b) operațiuni de agresiune informațională sau război informațional cu scopul vădit de a crea conflicte sociale ori pentru a pune în pericol ordinea de drept;

c) periclitarea securității informațiilor clasificate a căror divulgare neautorizată este de natură să producă daune de o gravitate majoră securității naționale;

d) periclitarea obiectivelor, politicilor și strategiilor informative și contrainformative stabilite de Comunitatea Națională de Informații

(2) Punerea în pericol a securității economice prin:

a) periclitarea resurselor economice vitale, prin distrugere cu intenție sau din culpă a unor elemente ale infrastructurii critice ori monopolizarea, fără drept, a unei părți substanțiale din aceste resurse;

b) lipsirea de protecție a intereselor economice strategice ale României;

c) blocarea accesului la resursele strategice de energie, alimentare, de apă potabilă și alte asemenea, necesare supraviețuirii, degradarea ori distrugerea acestora;

d) subminarea intereselor financiar-bancare strategice ale României;

e) acțiuni concrete pentru subminarea economiei naționale prin afectarea certă a activităților economice cu caracter strategic.

(3) Punerea în pericol a infrastructurii critice prin:

a) degradarea sau distrugerea rețelelor magistrale de transport a resurselor energetice și de alimentare cu apă, a căilor de comunicații, a lucrărilor și amenajărilor hidroenergetice, inclusiv a sistemelor de protecție împotriva accidentelor și calamităților;

b) neconstituirea rezervelor pentru necesități umanitare și intervenție în situații de urgență, de asediu, la mobilizare ori în caz de război;

c) neînlăturarea vulnerabilităților și a factorilor de risc reprezentate de activitățile cu grad ridicat de pericol nuclear, chimic, bacteriologic și alte asemenea, care pot determina catastrofe ori dezastre.

d) disfuncționalități grave existente la nivelul sistemelor de protecție și securitate ale infrastructurilor de comunicații electronice și informatice aferente unor instituții domenii de interes strategic, de natură să genereze situații de insecuritate industrială cu consecințe macroeconomice grave sau de perturbare a funcționării optime și în siguranță a structurilor necesare desfășurării normale a vieții sociale și economice;

(4) Punerea în pericol a securității ecologice prin:

a) degradarea, cu efect major la nivel regional sau național, a mediului ambiant;

b) generarea de schimbări climaterice.

(5) Punerea în pericol a securității sociale prin:

a) deturnarea, cu efect major la nivel regional sau național, a sumelor destinate constituirii fondurilor sau realizării prestațiilor de securitate socială, în conformitate cu legislația națională;

b) limitarea capacității operaționale a statului român, în contextul asigurării și afirmării intereselor naționale în domeniul protecției și inviolabilității dreptului la libera circulație a persoanelor.

(6) Punerea în pericol a securității medicale prin:

a) distrugerea unor părți ale rețelei care oferă asistență medicală;

b) distrugerea conținutului depozitelor și rezervelor de materiale necesare pentru asigurarea stării de sănătate a populației;

c) distrugerea mobilității și disponibilității resurselor medicale care necesită deplasare în anumite zone ale țării, ca urmare a unor situații de urgență, de asediu, la mobilizare ori în caz de război;

d) generarea de epidemii sau pandemii.

(7) Punerea în pericol a siguranței publice prin:

a) provocarea sau organizarea de acțiuni publice ilegale, cu scopul de a schimba ordinea de drept ori care pun în pericol ordinea constituțională;

b) constituirea organizațiilor extremiste care au ca scop înlăturarea statului de drept și a democrației sau tulburarea gravă a ordinii și siguranței publice;

d) acțiuni îndreptate împotriva instituțiilor fundamentale ale statului de drept, cu scopul de a compromite buna lor funcționare;

e) desfășurarea de acțiuni ostile, menite să determine diminuarea încrederii populației în capacitatea de acțiune a forțelor de ordine și siguranță publică;

f) tulburarea gravă a ordinii și siguranței publice, prin degenerarea unor tensiuni social-economice, confruntări între grupări extremiste, precum și între acestea și autoritățile statului român;

(8) Orice materializare ori exprimarea intenției de materializare, deliberată sau accidentală, a unui risc la adresa securității naționale se constituie într-o amenințare la adresa securității naționale a României.

Art. 5. – Constituie amenințări la adresa securității naționale a României, aflate în sfera de competență a autorităților informative, cu excepția Direcției Generale de Informații și Protecție Internă, următoarele:

(1) Acte, acțiuni și activități de natură să pună în pericol ordinea constituțională, prin:

a) îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățeanului sau restrângerea exercițiului acestor drepturi, într-o astfel de măsură încât să fie pusă în pericol securitatea națională a României;

b) acțiuni care subminează puterea de stat ori alte fapte contra siguranței statului prevăzute de Codul Penal sau alte legi speciale;

c) spionajul împotriva României;

d) constituirea sau susținerea de organizații care militează în favoarea acțiunilor rasiste, xenofobe, antisemite și anarhice, inclusiv cele de factură revizionist – teritorială și secesionist – separatistă.

(2) Acte, acțiuni și activități teroriste, susținerea acestora sau refuzul de a pune la dispoziția autorităților competente informații care pot contribui la prevenirea lor, precum și furnizarea cu bună știință de informații false referitoare la acte, acțiuni și activități teroriste.

(3) Proliferarea armelor de distrugere în masă și a vectorilor purtători.

(4) Proliferarea produselor și tehnologiilor cu dublă utilizare, așa cum prevede legislația în vigoare referitoare la acestea.

(5) Provocarea, susținerea și încurajarea conflictelor locale din vecinătatea României.

(6) Acte, acțiuni și activități de natură să pună în pericol capacitatea de apărare a țării prin:

a) elaborarea și punerea în aplicare a unor strategii, intenții, planuri generatoare de pericole care vizează apărarea națională și securitatea forțelor Sistemului Național de Apărare al României, generate de acțiuni ale serviciilor adverse de informații, grupărilor sau organizațiilor sau structurilor militare ostile, persoanelor, grupărilor sau organizațiilor teroriste sau criminale;

b) acțiuni ostile la adresa forțelor militare ale României și ale aliaților săi în teatre de operații în afara teritoriului României;

c) scurgeri de informații cu caracter secret de stat, documente clasificate referitoare la strategii militare, planuri, hărți, amplasamente, manevre, efective, forțe și mijloace, armamente etc.

(7) Atentate la viața, sănătatea, integritatea ori libertatea persoanelor române sau străine care îndeplinesc funcții de demnitate publică.

(8) Acțiuni de natură să pună în pericol securitatea comunicațiilor speciale și guvernamentale prin:

a) fapte sau atacuri de neutralizare, anihilare, blocare sau diminuare a funcționalității sau fiabilității instalațiilor, sistemelor tehnice de securitate și protecție aferente rețelilor ori capacităților tehnice de comunicație, a amplasamentelor în care acestea se regăsesc;

b) penetrarea, întreruperea funcționării și distrugerea rețelilor de telecomunicații speciale, precum și interceptarea comunicațiilor în aceste rețele;

c) pătrunderea fără drept în spectrul de frecvențe radio cu utilizare guvernamentală și interceptarea comunicațiilor din acesta;

d) afectarea capacității operaționale a sistemului de comunicații speciale;

Art. 6 – Constituie riscuri și amenințări la adresa securității naționale României, aflate în sfera de competență a structurilor specializate ale Ministerului Administrației și Internelor, Ministerului Justiției și Ministerului Public, precum și a celorlalte autorități publice cu atribuții în domeniu următoarele:

(1) Traficul cu armament, muniții, explozivi, produse speciale și droguri.

(2) Implicarea și susținerea criminalității transfrontaliere, migrației ilegale și traficului de persoane ori nedivulgarea, în mod deliberat, a informațiilor despre acestea.

(3) Amenințări din domeniul criminalității organizate, prin:

a) acțiuni ale unor grupuri infracționale organizate care au ca și consecințe încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

b) inițierea, susținerea ori participarea la activități de criminalitate organizată sau a faptelor de mare corupție care pot genera compromiterea programelor guvernamentale și aplicarea legii;

c) încălcări ale regimului armelor și munițiilor, a materialelor radioactive, chimice și biologice letale ori cu dublă utilizare;

d) includerea teritoriului țării în circuitul transnațional al migrației ilegale, traficului de persoane, traficului ilicit de droguri, armament, materiilor explozive, substanțe toxice și radioactive.

e) creșterea infracționalității peste limite, prin acțiuni violente cu grad sporit de pericol, distrugerii și furturi săvârșite de grupuri înarmate.

CAPITOLUL III

Componentele sistemului de securitate națională a României

Art. 7. – Organizarea, coordonarea și planificarea strategică a activității componentelor sistemului de securitate națională a României, în conformitate cu normele constituționale, strategiile și politicile de securitate și cu dispozițiile legilor care reglementează în acest domeniu se exercită de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, Președintele României, Guvernul României, cu consultarea Parlamentului României în probleme stabilite prin lege specială, potrivit prerogativelor constituționale și competențelor conferite de lege.

Art. 8. – (1) Sunt autorități informative și de protecție: Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Direcția Generală de Informații a Apărării, Direcția Generală de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și Autoritatea Națională pentru Interceptarea Comunicațiilor.

(2) Sunt autorități exclusiv de protecție: Direcția de Protecție și Pază și Direcția de Telecomunicații Speciale din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 9. – Serviciul Român de Informații este autoritatea informativă responsabilă, potrivit competențelor stabilite prin lege, pentru realizarea și asigurarea securității naționale a României. În realizarea atribuțiilor sale, Serviciul Român de Informații derulează activități de informații, contrainformații și protecție pe întreg teritoriul României cu scopul prevenirii, contracarării și înlăturării situațiilor de natură a afecta securitatea națională a României.

Art. 10. – (1) Serviciul de Informații Externe este autoritatea informativă responsabilă pentru securitatea națională a României, potrivit competențelor stabilite prin lege.

(2) Serviciul de Informații Externe desfășoară activități de informații și contrainformații pentru identificarea, cunoașterea și prevenirea amenințărilor externe la adresa securității naționale a României, asigurarea comunicărilor cifrate cu misiuni diplomatice ale României pentru instituțiile abilitate prin lege să transmită prin cifrul de stat.

(3) Serviciul de Informații Externe avizează accesul la informații clasificate, la cifrul de stat și la armament pentru personalul român care desfășoară misiuni de lungă durată în exterior, organizează și realizează transportul corespondenței diplomatice, precum și paza și apărarea misiunilor diplomatice ale României; reglementează, realizează și corelează activitățile de control privind protecția informațiilor clasificate în cadrul reprezentanțelor României din străinătate.

(4) Direcția Generală de Informații a Apărării, din cadrul Ministerului Apărării, prin structura sa desemnată, este autoritatea informativă militară cu competențe în domeniul apărării naționale, în interiorul și exteriorul țării.

Art. 11. – Ministerul Apărării este responsabil de elaborarea strategiilor, politicilor și reglementărilor în domeniul informațiilor pentru apărare, în care sens planifică, organizează și desfășoară activități de informații, contrainformații și protecție militară, pe timp de pace, în situații de criză și la război și asigură informațiile necesare pentru luarea deciziilor politice și militare în domeniul apărării naționale.

Art. 12. – (1) Ministerul Administrației și Internelor, prin Direcția Generală de Informații și Protecție Internă, organizează și desfășoară

activitățile de informații și contrainformații strict necesare realizării misiunilor, protecției informațiilor clasificate, patrimoniului și personalului propriu, precum și alte activități în domeniul menținerii ordinii și siguranței publice, conform competențelor stabilite prin lege.

(2) Ministerul Administrației și Internelor, prin Direcția de Protecție și Pază și Direcția de Telecomunicații Speciale realizează măsurile de protecție specifice.

Art. 13. – (1) Ministerul Afacerilor Externe, prin structurile sale specializate, elaborează politica externă a statului român și contribuie la realizarea securității naționale prin dezvoltarea și consolidarea relațiilor României cu aliații săi din cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, cât și cu alte state și organizații internaționale.

(2) Ministerul Afacerilor Externe, prin structurile sale specializate informează constant autoritățile competente cu privire la evoluțiile din mediul de securitate internațional. Structurile sale produc și transmit rapoarte cu privire la problemele de securitate la nivel global și la politica externă și de securitate a Uniunii Europene.

Art. 14. – (1) Direcția de Protecție și Pază este autoritatea responsabilă pentru protecția demnitarilor români, a demnitarilor străini pe timpul șederii lor în România, a familiilor acestora, precum și pentru paza sediilor de lucru și a reședințelor acestora.

(2) Direcția de Protecție și Pază este structură departamentală în cadrul Ministerului Administrației și Internelor și este condusă de un director general. Funcția de director general al Direcției de Protecție și Pază se asimilează, din punct de vedere al salarizării, cu funcția de subsecretar de stat.

(3) Numirea sau eliberarea din funcție a directorului general al Direcției de Protecție și Pază se face prin decizie a Primului-ministru, la propunerea ministrului administrației și internelor.

(4) Activitatea Direcției de Protecție și Pază este coordonată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Art. 15. – (1) Direcția de Telecomunicații Speciale este autoritatea responsabilă pentru protecția comunicațiilor speciale ale autorităților publice și ale altor utilizatori prevăzuți de lege.

(2) Direcția de Telecomunicații Speciale este structură departamentală în cadrul Ministerului Administrației și Internelor și este condusă de un director general. Funcția de director general al Direcției de Protecție și Pază se asimilează, din punct de vedere al salarizării, cu funcția de subsecretar de stat.

(3) Numirea sau eliberarea din funcție a directorului general al Direcției de Telecomunicații Speciale se face prin decizie a Primului-ministru, la propunerea ministrului administrației și internelor.

(4) Direcția de Telecomunicații Speciale inițiază, realizează și implementează politica de securitate a sistemului de comunicații speciale și de cooperare între autorități publice cu atribuții în domeniul securității naționale a României.

(5) Activitatea Direcției de Telecomunicații Speciale este coordonată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

CAPITOLUL IV

Controlul democratic al sistemului de securitate națională

Art. 16. – (1) Sistemul de securitate națională, constituit din autoritățile și structurile cu atribuții în realizarea și asigurarea securității naționale a României, și legalitatea activităților din cadrul său sunt supuse controlului și supravegherii, în condițiile legii.

(2) Controlul și supravegherea se realizează de către:

a) Parlament și Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție;

b) Curtea de Conturi;

c) Avocatul Poporului;

d) Structurile interne pentru controlul legalității și asistența juridică a activității de informații, contrainformații și protecție;

e) Organele judiciare, în cazurile și condițiile exprese prevăzute de lege.

(3) Autoritățile, instituțiile și structurile prevăzute la alin. (2), lit. b) – e) realizează controlul și supravegherea prevăzute la alin. (1) în conformitate cu legile de organizare și funcționare ori instrucțiunile proprii, după caz.

Art. 17. – (1) Controlul parlamentar se realizează de către Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru

exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție a activității:

- a) Comunității Naționale de Informații;
- b) Serviciului Român de Informații;
- c) Serviciului de Informații Externe;
- d) Autorității Naționale de Interceptare a Comunicațiilor;
- c) Direcției de Protecție și Pază;
- d) Direcției de Telecomunicații Speciale;
- e) Direcției Generale de Informații a Apărării;
- f) Direcției Generale de Informații și Protecție Internă;

(2) Membrii comisiei prevăzute la alin. (1) trebuie să aibă o bună reputație profesională și morală.

(3) Entitățile prevăzute la alin. (1), sunt obligate să pună la dispoziția Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție, integral și de îndată, toate datele și informațiile solicitate.

Art. 18. – (1) În exercitarea controlului parlamentar asupra activității autorităților informative și de protecție, Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție, are dreptul să controleze și să propună măsurile necesare ori să sesizeze organele în drept în legătură cu următoarele:

- a) respectarea Constituției României și a legilor în vigoare;
- b) concordanța activității cu strategia națională de apărare precum și cu politicile și strategiile de securitate aprobate;
- c) programele anuale și naționale din domeniul securității naționale a României;
- d) operațiunile financiare și alte acte legate de finanțare;
- e) utilizarea eficientă a resurselor alocate;
- f) activitatea de reglementare internă;
- g) lucrările, datele, documentele, actele, acțiunile și activitățile informativ-operative;
- h) aplicarea hotărârilor instanțelor și ale parlamentului și a măsurilor stabilite de Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție;
- i) diseminarea informațiilor.

(2) Pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (1), Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție poate chema la audieri orice persoană angajată în cadrul autorităților informative și de protecție.

(3) Controlul parlamentar prevăzut la alin. (1), se exercită cu respectarea prevederilor legale privind protecția surselor, mijloacelor și metodelor activității de informații, contrainformații și de protecție. Organizarea și funcționarea Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție sunt reglementate prin lege specială și hotărâri ale Parlamentului.

Art. 19. – (1) La nivelul Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție, se constituie Consiliul Tehnic, structură de specialitate care asigură expertiza necesară comisiei în vederea realizării controlului parlamentar.

(2) Consiliul Tehnic este încadrat cu funcționari parlamentari ce trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să dețină certificat de securitate pentru acces la informații clasificate strict secret de importanță deosebită, eliberat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat.

b) să aibă o bună reputație profesională și morală.

(3) În îndeplinirea atribuțiilor sale, Consiliul Tehnic emite rapoarte și procese-verbale.

(4) La cererea oricărui membru al comisiei parlamentare, Consiliul Tehnic solicită, primește, analizează și verifică, având acces liber și neîngrădit, toate datele și informațiile necesare aplicării dispozițiilor art. 17, alin. (1), lit. a) – i).

(5) Entitățile prevăzute la art. 16, alin. (1) sunt obligate să transmită, din oficiu, de două ori pe lună, Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție lista completă a lucrărilor, acțiunilor și activităților operative în desfășurare, ori nou inițiate.

CAPITOLUL V

Securitatea națională a României și informațiile de profil

Art. 20. – (1) Informația de securitate este un produs analitic, rezultat al activității specializate de căutare, identificare, obținere, prelucrare/procesare a datelor referitoare la riscuri și amenințări la adresa securității naționale. Ea este emisă, destinată și circulată numai de organele competente. Vehicularea ei în afara sferei de responsabilitate ori a destinatarilor legali pune în pericol securitatea națională a României.

(2) Sistemul de securitate națională este principalul destinatar și utilizator al informației de securitate.

(3) Informațiile de securitate sunt acele cunoștințe despre persoane, subiecte, fapte, evenimente, fenomene, procese, obiecte, situații și idei exprimate în formă scrisă, audiovizuală, acustică, electronică sau în altă formă utilă pentru percepția nemijlocită de către om, care poate fi gestionată sau folosită doar de organele competente și a cărei divulgare sau accesare de către orice persoană neautorizată pune în pericol securitatea națională a României.

Art. 21. – (1) Activitatea de producere, prelucrare și transmitere a informațiilor de securitate are caracter secret de stat. Informațiile care au acest caracter pot fi comunicate doar în condițiile legii privind protecția informațiilor clasificate. În caz contrar, persoana responsabilă pentru transmiterea unor informații de securitate, într-un context neautorizat, răspunde administrativ, civil sau penal, după caz.

(2) Informațiile de securitate se transmit de îndată destinatarilor lor legali.

Art. 22. – (1) Destinatarii legali ai informațiilor de securitate sunt:

- a) Președintele României;
- b) Primul-ministru;
- c) Președintele Senatului;
- d) Președintele Camerei Deputaților;
- e) Președinții Comisiilor Parlamentare de Apărare și Ordine

Publică

f) Președintele Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra autorităților informative și de protecție;

- g) Președintele Curții de Conturi;
- h) Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- i) Miniștrii al căror domeniu de resort este vizat de informația de securitate;
- j) Avocatul Poporului;
- k) Secretarii de stat, subsecretarii de stat, directorii de departamente direct implicați într-o situație care necesită informația de securitate;
- l) Consilierii Președintelui României și ai Primului-ministru pe probleme de securitate națională și apărare;
- m) Șeful Statului Major General;
- n) Prefecții, primarul general al municipiului București și președinții Consiliilor Județene, în probleme locale ce țin de securitatea națională a României;
- o) Organele de urmărire penală și instanțele de judecată, atunci când informațiile de securitate se referă la comiterea unei infracțiuni;
- p) Serviciile/structurile de informații, contrainformații și protecție ale statelor NATO ori Uniunii Europene și ale altor state aliate sau prietene cu care România are încheiate acorduri multi- sau bilaterale de cooperare, schimb de informații în domeniu sau de protecție a informațiilor clasificate.

(2) Informațiile care necesită adoptarea unor măsuri urgente pot fi comunicate și înlocuitorilor delegați ai destinatarilor, în măsura în care au autorizarea de acces, potrivit prevederilor legale referitoare la protecția informațiilor clasificate.

(3) Comunicarea informațiilor și conținutul buletinelor informative se aprobă și se transmit de îndată de conducătorii autorităților informative. După luarea la cunoștință, acestea se restituie emitenților.

CAPITOLUL VI

Informațiile de securitate și drepturile omului

Art. 23. – Componentele sistemului de securitate națională își desfășoară activitatea pentru a garanta cetățenilor români exercitarea deplină a drepturilor și libertăților fundamentale, într-un climat de legalitate și stabilitate. Ele acționează în folosul cetățenilor.

Art. 24 – Activitatea de culegere de informații prin operațiuni care implică restrângerea temporară a exercițiului unor drepturi sau libertăți constituționale se realizează exclusiv în baza unui act de autorizare emis de instanța competentă.

Art. 24. – Informațiile de securitate sunt utilizate pentru a proteja viața cetățenilor și pentru a evita eventualele pericole la adresa existenței lor. Utilizarea lor eficientă contribuie la consolidarea încrederii cetățeanului în instituțiile statului.

Art. 25. – Orice cetățean care consideră că i s-a îngrădit în vreun fel exercitarea unui drept în contextul obținerii de informații de securitate, pe lângă exercitarea accesului liber la justiție, are dreptul de a se adresa comisiilor permanente din Parlamentul României, abilitate să gestioneze cazul său.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 26. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de publicarea ei în Monitorul Oficial.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi, se abrogă Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 07 august 1991, precum și orice alte dispoziții contrare.

Art. 27. – (1) În termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, entitățile prevăzute la art. 17, alin. (1), sunt obligate să transfere integral, cu titlu gratuit, către Arhivele Naționale toată arhiva creată ori constituită înainte de 6 martie 1945.

(2) Arhivele Naționale asigură accesul liber și neîngrădit la arhiva prevăzută la alin. (1), în conformitate cu normele stabilite de legea proprie.

Acest proiect de lege se consideră adoptat de Camera Deputaților în forma inițială, în condițiile art. 75 alin. (2) teza a III-a din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Bogdan Olteanu